

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. Несебър, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, I-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Д.П.С.

при участието на секретаря А.Д.Г.
като разглежда докладваното от Д.П.С. Административно наказателно дело №
20232150200642 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба, подадена от В. М. В. с ЕГН *****,
срещу Наказателно постановление № 23-0304-000821 от 23.08.2023 г. на
Началник сектор към ОД на МВР – гр. Бургас, РУ Несебър, с което на
основание чл.53 от ЗАНН и чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП му е наложено наказание
„глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на разпоредбата на чл.150 от ЗДвП –
за това, че на в гр. Обзор по улица „Рибарска“ до №3 в посока Изток – Запад
управлявал собствения си лек автомобил марка „БМВ“ с рег.№ KW, като
водачът бил неправопособен, не притежавал свидетелство за управление на
МПС, направена била справка от РСОД.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно
постановление, като се излагат доводи за материална незаконосъобразност на
атакуваното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят В. В., редовно призован, явява
се лично. Поддържа подадената жалба. В подкрепа на твърденията си
представя СУМПС, издадено от 08.08.2023 г. в оригинал от Федерална
Република Германия.

Въззиваемата страна Началник сектор към ОД на МВР – гр. Бургас,
РУ Несебър, редовно призована, не се представлява.

Съдът, като изслуша доводите на страните, провери изцяло
атакуваното наказателно постановление, извърши преценка на събраните по
делото доказателствени материали – поотделно и в съвкупност, съобразно
законовите разпоредби, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН

от процесуално легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.319 от НПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

От фактическа страна:

На 23.07.2023 г. бил издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1047361 от Д. С. К. на длъжност мл.автоконтрольор към РУ Казанлък. Видно от описаното в акта, същият бил съставен на В. М. В. за това, че на 23.07.2023 г. в 17, 59 часа в гр. Обзор по улица „Рибарска“ до №3 в посока изток – запад водачът управлявал собствения си лек автомобил марка „БМВ“ с рег.№ KW...., като било констатирано, че водачът е неспособен след направена справка в РСОД. Посочено е, че водачът е нарушил разпоредбата на чл.150 от ЗДвП. Актът е подписан в присъствието на един свидетел. Връчен е на лицето лично, тоест връчването е надлежно. Били иззети като доказателство 2 броя регистрационни табели. В тази връзка е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0304-000208 от 23.07.2023 г., с която е наложена на водача на основание чл.22 от ЗАНН принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б. „А“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от шест месеца, считано от 23.07.2023 г.

В резултат на посочения акт на 23.08.2023 г. било издадено обжалваното понастоящем наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лв.

В представената по делото справка за правоспособността и наложените на М.Р.М. наказания, не е отразено притежанието съответно на СУМПС на лицето. Видно е, че преди датата на процесното нарушение не са извършвани други такива. Прави впечатление, че на 29.08.2023 г. на водачът е съставен фиш за нарушение на разпоредбата на чл.70, ал.3 от ЗДвП, а на 06.09.2023 г. на водачът е съставен фиш за нарушение на разпоредбата на чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП. Отразени за ЗППАМ от 23.07.2023 г., както и съответно издадения АУАН и НП за нарушението от 23.07.2023 г., което е предмет на разглеждане в настоящото производство.

По делото са представени заверени копия от свидетелство за управление на водача В. М. В., издадено от Федерална Република Германия на 02.07.2018 г. със срок на валидност до 01.07.2033 г. Представен е и заверен препис от СУМПС, издадено от Федерална Република Германия на 08.08.2023 г. със срок на валидност до 07.08.2038 г. И двете свидетелства за управление са за категориите В, АМ и L.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и писмените доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които са безпротиворечиви и кредитирани от съда изцяло.

От правна страна:

Административнонаказателното производство е строго формален

процес, доколкото чрез него в значителна степен се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица. Последното обуславя и съдебният контрол, установен с разпоредбите на ЗАНН и предвиден за издадените от административните органи наказателни постановления, да се съсредоточава върху тяхната законосъобразност. По аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. с чл.14, ал.2 от НПК съдът е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия материален закон, като съобразява императива относно извършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, а АУАН съставен от оправомощено за това лице. Административно-наказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок, като при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 40 от ЗАНН.

Съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, вкл. и обстоятелствата по неговото извършване, датата и мястото на извършването му, както и съответната правна квалификация. С факта на издаване на процесното наказателно постановление, наказващият орган ясно и несъмнено е обективирал своята воля относно реализирано в обективната действителност деяние, за което следва да се ангажира имуществената отговорност на юридическото лице – въззивник. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определят видът и размерът на наложената имуществена санкция, както и конкретно е ангажиран размер. Т.е., изпълнени са правните предписания на чл.57, ал.1 от ЗАНН.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

В случая жалбоподателят е санкциониран за нарушение по чл. 150 от ЗДвП. От събраните по делото доказателствата се установи по несъмнен начин, че съставът на нарушението не е осъществен от обективна страна от жалбоподателя.

Според чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда

на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

От обясненията на жалбоподателя, както и от изложените от него твърдения, се изяснява, че при осъществяване на проверката, по повод на която е издаден процесния АУАН, жалбоподателят не е носил в себе си свидетелството си за управление на МПС, поради това, че същият го е изгубил. Въпреки това същият е имал такова издадено свидетелства за управление от Федерална Република Германия към момента на проверката, за което няма данни да му е било отнето поради административно или друго нарушение. Тези твърдения на жалбоподателя се подкрепят от представените по делото писмени доказателства – представени заверени преписи от свидетелство за управление на водача В. М. В., издадено от Федерална Република Германия на 02.07.2018 г. със срок на валидност до 01.07.2033 г., както и от СУМПС, издадено от Федерална Република Германия на 08.08.2023 г. със срок на валидност до 07.08.2038 г. Видно е, че към момента на проверката жалбоподателят е имал валидно издадено свидетелство за управление, а впоследствие му е издадено ново такова. Следва да се посочи, че в съдебно заседание бе представен оригиналът от последно издаденото СУМПС, което бе сравнено с представения по делото заверен препис.

В допълнение към изложеното, прави впечатление, че жалбоподателят е бил санкциониран за извършени нарушения по ЗДвП с фишове, издадени пред м.08 и 09.2023 г., като очевидно липсва наложени санкции за управление на МПС без наличие на правоспособност.

Според разпоредбата на чл. 151а от ЗДвП лицата, притежаващи свидетелство за управление, издадено от държава-членка на ЕС или от друга държава, страна по споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, могат да управляват МПС на територията на Република България при спазване на изискванията за минимална възраст за съответната категория, определени в чл. 151.

По делото не е спорно, че при извършване на проверката на 23.07.2023 г. свидетелството за управление, издадено от Федерална Република Германия, не е представено на контролния орган. Този факт обаче предпоставя извод за реализиране на състава на друго административно нарушение, във връзка със задължението на водача по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а не такова, което да обоснове ангажиране на административно-наказателна отговорност на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 150 от ЗДвП.

С оглед на изложеното жалбата е основателна, а обжалваното наказателно постановление се явява неправилно и подлежи на отмяна.

По разноските. Страните не са направили искане за присъждане на разноски за водене на производството.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 от ЗАНН, Районен съд - Несебър,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0304-000821 от 23.08.2023 г., издадено от Началник сектор към ОД на МВР – гр. Бургас, РУ Несебър, с което на основание чл.53 от ЗАНН и чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП на В. М. В. е наложено наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на разпоредбата на чл.150 от ЗДвП, като неправилно и незаконосъобразно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____